

символъ на държавенъ труженикъ! Честито, честито!..

— Бла-го-да-ря, бла-го-да-ря, — промълви смутено Запетаиката, като сричаше. — Бла-го-да-ря.. ваие.. гос-подинъ ми-нистре!..

— Вие видѣхте ли се? — бърже запита министрътъ.

— Не? Може да отидете, може да отидете.. още сега — прибави ласкаво той, и го хвана за ръка.

Сърдцето на Запетаиката затупа като птичка, уловена отъ корава ръка. Въ очитѣ му притъмнѣ и всичко се слѣ. Когато, после, той искаше да си спомни края, какъ излѣзна, какво още му казаха, винаги се спираше до тоя най-възвишенъ мигъ, — повече нищо не помнѣше, освенъ зеленото сукно на бюрото и блѣстящия отъ лакъ тъмно-орѣховъ кракъ на креслото.

Яснитѣ спомени се почваха отъ момента на влизане въ стаята, кждето Запетаиката разтреперанъ падна на стола си. Бѣше преизтощенъ, краката не го държеха и той, безъ да може да каже и една дума макаръ, задъхано почна да маха ръце.

Колегитѣ му го успокояваха. Славковъ му даде чаша вода и го попръска по челото. Той все още тежко дишаше и треперѣше съ цѣлото си тѣло. Но това бѣше повече отъ физическа слабостъ; умътъ му остана по-силенъ тоя пжтъ и той можа да каже съ разтреперанъ гласъ:

— Господи, Света Богородице, кжде съмъ, какво става?

Но на въпроса на Славковъ за министра, той развълнувано отговори:

— Хвали ме... облазява! , . . Охъ! Охъ! . . . Ти, казва, Запетаевски, трѣбва да си щастливъ, гордъ, да, да, гордъ, че си обезсмъртенъ.. Охъ!..